

?Què li hem ofert al Morad?

«Què ha rebut més enllà d'un sistema educatiu que va deixar-li mala petjada i que no el va fer partícip de la llengua del país ni el va fer sentir part d'una nació?»

Tot i ser majoritàriament desconegut pels qui de moment fem majories absolutes al Parlament, el Morad és un dels joves catalans més famosos als barris del país. Nascut a L'Hospitalet ara fa 22 anys i d'ascendència marroquina, d'ençà que es va llençar a enregistrar temes amb la seva característica cantarella no ha parat d'acumular èxits. Primer a la seva àrea metropolitana, després als estats espanyol i francès, i finalment a escala internacional arribant a fitxar per la marca de roba OVO SS21, una de les divisions de la discogràfica OVO, propietat de l'actor canadenc Drake. Els professors que treballem amb adolescents i parem l'orella hem sentit a parlar del Morad infinitats de vegades perquè més enllà de ser una figura en procés de ser global, és un autèntic ídol de masses a Catalunya, i un mirall per les noves generacions de catalans.

La cançó que li va catapultar la carrera fou *Profesores*, una cançó on explica les seves frustracions dins del sistema educatiu i el sistema d'assistència social català, tot i així, la cançó que ha deixat més empremta i que ha creat una denominació per allò que als dos mil en dèiem tribus urbanes, és el tema *MDLR*, i encara ens estem deixant el seu darrer boom: *Motorola*. Els temes del Morad versen sobre la seva realitat a la Florida, el barri amb més densitat poblacional d'Europa, i una de les zones més oblidades de Catalunya. Un barri que ell i Adama Traoré han posat al mapa, cohesionant al jovent del barri i donant-los una marca de la qual sentir-se orgullosos mentre hi viuen.

El barri de la Florida és un dels molts indrets que mostren com l'evolució demogràfica del país i la manca d'intervenció i inversió pública en polítiques de cohesió per als nouvinguts, ha propiciat que les onades migratòries d'aquest segle anessin acumulant-se als enclavaments en els quals ja van viure els migrants del segle passat, espatllant-se encara més el sistema d'ascensió social català preglobalització. Aquests enclavaments, reivindicats amb ràbia i orgull pels qui hi viuen i hi han viscut, són herència de la destrossa urbanística franquista que va deixar una ferida al país que encara sagna avui, i que els governs autonòmics no han tingut massa interès en analitzar, legislar i tancar, tot coordinant-se amb un món municipal que massa vegades viu de no fer experiments amb els teixits socials que els fan guanyar alcaldies.

El corpus del catalanisme polític que els millenials hem vist en actiu només ha inclòs polítiques pensades per fer sentir al Morad part d'una nació cohesionada en allò bàsic que cap estat del benestar europeu pot negar (educació -i d'aquella manera, pregunteu per la rotació de professors al barri, quin idioma empren, o quants alumnes de la zona tenen estudis superiors- i sanitat) però han optat pel maquillatge discursiu en matèria urbanística, d'intercanvis socials, de coneixença del territori, de competències lingüístiques, d'oportunitats laborals, d'oferta audiovisual en llengua pròpia, i de centenars d'altres flancs que les institucions podrien activar si hi hagués interès per analitzar la demografia nacional i dissenyar polítiques a mida per tots els barris del país.

Si et pares a pensar quin diàleg ha tingut la catalanitat amb el Morad, i per tant, què deu ser per ell la catalanitat, el panorama és francament desolador. Què ha rebut més enllà d'un sistema educatiu que majoritàriament va deixar-li mala petjada (i que encaixa amb la baixa taxa d'estudis superiors cursats pels del barri) i que no va tenir cap pla efectiu per fer-lo partícip de la llengua del país, ni per fer-lo sentir part d'una nació amb la qual al seu barri només els més afortunats poden acabar-hi tenint contacte? I encara hi haurà gent que l'acusarà a ell de ser fill del seu barri, com si ells no fossin també fills del seu barri. La Catalunya que ve, i ve de pressa, començarà a repartir plantofades demogràfiques aviat. És el que té obviar la globalització i les dades durant dècades. Una nació sense estat no pot ser governada sense plans de cohesió social i nacional molt ben treballats

i finançats perquè al no-lloc sempre guanya l'imperi.